

לפרשת מקץ (3)

א. חלומותיו של יוסף העלוהו לגדולה, אבל המציאות עדיין קשה ומכאיבה. למרות ההזדמנות לעשות זאת, הוא דוחה את המפגש עם אחיו ומשהה את ההשלמה.

ב. (יז) וַיֹּאסֶף אֹתָם אֶל מִשְׁמֶר שְׁלֹשֶׁת יָמִים: (יח) וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי זֹאת עָשׂוּ וַחֲיוּ אֶת הָאֱלֹהִים אָנֹכִי יָרָא: (יט) אִם פָּנִים אַתֶּם אַחֲיֵכֶם אֶחָד יֵאָסֵר בְּבֵית מִשְׁמָרְכֶם וְאַתֶּם לְכוּ הִבִּיאוּ שָׂבֵר רַעְבוֹן בְּתֵיכֶם: (כ) וְאֵת אַחֲיֵכֶם הִקְטַן תְּבִיאוּ אֵלַי וַיֹּאמְרוּ דְבַרְיֶכֶם וְלֹא תָמוּתוּ וַיַּעֲשׂוּ כֵן: (כא) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו אֲכַל אֲשָׁמִים אֲנַחְנוּ עַל אָחִינוּ אֲשֶׁר רָאִינוּ צָרַת נַפְשׁוֹ בְּהִתְחַנְּנוֹ אֲלֵינוּ וְלֹא שָׁמְעֵנוּ עַל כֵּן בָּאָה אֲלֵינוּ הַצָּרָה הַזֹּאת: (כב) וַיַּעַן רְאוּבֵן אֹתָם לֵאמֹר הֲלוֹא אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם לֵאמֹר אַל תַּחֲטְאוּ בְּיָדִי וְלֹא שָׁמַעְתֶּם וְגַם דָּמוֹ הִנֵּה נִדְרָשׁ: (כג) וְהֵם לֹא יָדְעוּ כִּי שָׁמַע יוֹסֵף כִּי הִפְלִיץ בִּינְתָם: (כד) וַיֹּסֵב מֵעֲלֵיהֶם וַיִּבֶךְ וַיִּשָּׁב אֲלֵהֶם וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם וַיִּקַּח מֵאֲתָם אֶת שְׁמֹעוֹן וַיֹּאסֵר אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם: [בראשית מב, 17 – 24]

ג. החיים אינם מחכים להחלטותינו, הם זורמים מעצמם. עגלת המשא שדחפנו בתחילת מסענו, במערכה הראשונה, תתגלגל אל סופו במערכה השלישית, גם אם לא נעזור לה. לא נוכל לרדת ממנה, לא נוכל לעצור, אבל ברגעי חסד, נוכל להרים עינינו מן הדרך, להביט אחורה, לזכור ולהצטער.

ד. מסע בסתיו: המלויים / לאה גולדברג

פנסים מרעידים בזרזיף הסתוי,
חריקת גלגלים, מדחקה.
המולת חיפזון. רק אמי ואבי
יעמדו מנגדי בשתיקה.

בחלון הרכבת אורות רפאים,
חורונם האלם, העגום.
משקלם הכבד של אותם הרגעים,
שנותרו לאחר הסיום.

ולפתע פתאום אתלש ממקומי –
ביניהם וביני חשכה.
אעצום את עיני ואזכור פני אמי:
עכשיו היא בוכה.